

— Бъбрица... Воденица на вѣтъръ...
А Георги измисляше друга, нова шега.
Понѣкога той задаваше на Котелникова хитри въпроси. Напримѣръ:

— Иване, отъ кой градъ си ти?

— Ти знаешъ, че съмъ отъ Пронскъ.

— А... а... Ами Пронскъ красивъ градъ ли е?

— Не, обикновенъ.

— Ами има ли въ него и файтонджии?

— Разбира се, има.

— А... а... фенери има ли?

— И фенери има.

Звуковъ замълчаваше за малко и послѣ пакъ продължаваше сѣ сериозенъ:

— Ами истина ли е, че у васъ, въ Пронскъ, градската църква е покрита съ сѣ слама?

Ние прихвахме въ смѣхъ всички. Иванъ отговаряше нѣщо, но поради смѣха, не се чуваше. Звуковъ оставаше доволенъ и продължаваше високо:

— И че, вмѣсто камбани, висятъ стари, разбити гърнета?

* * *

Котелниковъ обичаше своя веселъ съученикъ и не обръщаше внимание на неговитѣ присмѣвки. Не веднажъ Иванъ изпълняваше вмѣсто Звукова нѣкои трудни работи: чертаеше геометрически фигури, прѣписваше правила, упражнения и всевъзможни таблици.

Често се случваше, когато отида при тѣхъ, въ квартирата, да видя, че Котелниковъ седи и пише или чертае нѣщо, а Звукова го нѣма никакъвъ.

— А дѣ е Георги?

— Отиде да се пързая съ кѣнки, — отговаряше Иванъ, като не махваше очи отъ работата си.

— А ти защо седишъ?

— Ето, чертая карта... Утрѣ трѣбва да се прѣдаде.

— Но ти си я вече начерталъ, азъ вчера видѣхъ...

— Да, азъ съмъ я начерталъ, но Георги досега не е и похваналъ.

— И ти си седналъ да чертаешъ за него?

— Че какво да го правя? Той нѣма търпѣние и не ще може да я начертае тѣй, както азъ; сѣ ще я зацапа и ще я направи само петна.

Дохождаше Звуковъ съ кѣнки въ ржѣ, свѣжъ, зачервенъ отъ студа. Захвърляше кѣнки и несблѣченъ отиваше при хазаяката:

— Умирамъ за чай... Моля, чай, Даря Степановна...

Послѣ се завръщаше, захвърляше небрежно фуражката и палтото и се приближаваше при Котелникова.

— Ти сѣ стоишъ наведенъ? И защо ти се не пързаяшъ на кѣнки? Чудно ми е... Съкашъ, брате, това е нѣкаква дяволия... Всѣки човѣкъ е длъженъ да се пързая на кѣнки всѣки день, за да бжде здравъ и силенъ...

— Никакъ не е интересно, — отговаряше Котелниковъ.

— Не е интересно? Разбира се! Та нима ти си човѣкъ? Ти си каша съ постно масло... Само седишъ... А какво драскашъ тука?

— Карта... Ти нѣмашъ, нали?

— Нѣмамъ... И по-добрѣ! По дяволитѣ!... Азъ нѣма да чертая карта!... Нека ми пишатъ единица!...

— Азъ начертахъ и на тебе.

— На мене!... Звуковъ не се очуди на това. — Е, добрѣ, азъ ще я прѣдамъ утрѣ... Само подпиши отдолу моето име.

И Георги ходѣше изъ стаята, като триеше потнитѣ си страни и шията и говорѣше:

— Ухъ, колко съмъ жѣденъ... Иде ми да легна на пода и да умра, като риба, извадена изъ водата.

Слѣдъ като се напиеше съ чай, Звуковъ прочиташе уроцитѣ си и се залавяше съ книгитѣ или пѣкъ свирѣше на цигулка, като ходѣше изъ стаята съ голѣми крачки.

* * *

Нѣколко врѣме прѣди Рождество Христово съ Ивана се случи едно нещастие. Случайно, когато излизаше изъ гимназията, той се смѣси съ една тѣпла отъ играещи другари. Нѣкой си го събори съ кракъ, другитѣ паднаха върху него и счупиха на бѣдното момче крака.

Занесоха го у дома му и повикаха докторъ. Той прѣвѣрза счупения кракъ и каза, че болниятъ ще лежи около мѣсецъ и половина.

Отъ начало много говорѣха въ гимназията за този нещастенъ случай. Но малко по-малко за Котелникова почти забравиха. Той бѣше